

2. Voor wie is de Schrift?

Paulus vat de inspiratie van God in de Schrift en het doel met het onderwijs dat Hij door de Schrift wil geven, samen in zijn tweede brief aan Timoteüs:

“Heel de Schrift is door God ingegeven [geademd] en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust.” (3:16,17)

Vaak wordt gedacht dat de Schrift bedoeld is voor alle mensen. God wil inderdaad “dat alle mensen zalig [behouden] worden en tot kennis van de waarheid komen” (1 Tim 2:4), maar de taak om de goede boodschap van de mogelijkheid verlost en behouden te worden bekend te maken, is gegeven aan mensen die God toebehoren (al in Genesis 6 wordt onderscheid gemaakt tussen ‘de zonen van God’ – zij die God zoeken en dienen, die verlangen Gods wil te kennen en van harte bereid zijn die wil te erkennen en gehoorzamen – en ‘de mensen’ – zij die God niet (willen) kennen en dus geen belangstelling hebben voor Zijn woord en wil). De mensen die God toebehoren, de zonen/kinderen van God, moeten in de eerste plaats kennis van ‘de waarheid’ hebben, en leren vanuit die waarheid te leven, voordat zij anderen – die God nog niet toebehoren – tot de waarheid kunnen leiden *. Dit kunnen we zien uit het waarom, het doel, van het opschrijven van ‘de waarheid van God’ ter herinnering, overdenking en onderwijzing voor en van mensen die God toebehoren. We kunnen dit ook afleiden uit de opbouw van de Schrift. Daarin zijn twee hoofddelen:

1. Het deel waarin God vooral spreekt over en tot de lijfelijke nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob – het volk Israël. Veel profetische gedeelten overstijgen echter het belang van Israël als volk als geheel (dus alle Israëlieten zonder onderscheid), wanneer het gelovige deel daarin wordt aangesproken – dat dan vaak weer staat voor de gelovigen die God uit alle volken zal roepen tot Zijn ware volk.

2. Het deel waarin God spreekt over en tot de geestelijke nakomelingen van de gelovige Abraham: alle gelovigen die volgelingen van Christus zijn.

In beide delen (Testamenten, Verbonden) staat veel over het lijden van deze twee groepen mensen:

Vóór het eerste deel staat een kort gedeelte, dat vertelt wat voorafging aan Abraham en zijn nageslacht, van de schepping van de natuurwereld tot de torenbouw van Babel en het ontstaan van de volken (Genesis 1:1 tot en met 11:9). Dit gedeelte zouden we van het paradijs tot Babel kunnen noemen. Hierin wordt ook verteld over het begin en de oorzaak van het lijden van mensen.

In het slot van het tweede gedeelte vinden we een soort spiegelbeeld hiervan, in het einde van 'de grote stad Babylon' en het herstel van de 'paradijs situatie' in het Koninkrijk van God – de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem dat de plaats inneemt van 'Babel' – (Openbaring 16:19-22:5). Dit gedeelte zouden we van Babel tot het paradijs of het Koninkrijk kunnen noemen. Hierin wordt ook het einde aangekondigd van het lijden van hen die God toebehoren:

“Zie de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn [een duidelijke herinnering aan enerzijds de tijd dat God met de eerste mensen wandelde in de hof, en anderzijds de legering van de twaalf stammen van Israël rond de tent van God in de woestijn]. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij Die op de troon zit, zei: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zei tegen mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en betrouwbaar.” (Op 21:3-5)

* Daarnaast is het uiteraard mogelijk dat iemand die de Schrift gaat lezen, door Gods hulp de waarheid daarin gaat inzien; maar zo iemand zal er (meestal) al vanuit gaan dat Hij bestaat.